

„De mærker inte noget særligt?“

„Nej.“

„Maaske har De slet ingen videre Smerter mere?“

Per maatte indrømme, at den pinagtige, sammensnærende Fornemmelse i Brystet og Mellemgulvet næsten var forsvunden nu. Han kunde igen trække Vejret dybt, uden at det jog igenem ham.

Doktoren sagde ingenting men gav sig til at undersøge ogsaa Underlivet og Benene.

„Deres Lunger er der sgu inte noget i Vejen med,“ gentog han, da han var færdig. „Dem skal De aldrig ønske at bytte bort. Men Deres Muskulatur er noget slap. Hjertet kunde ogsaa uden Skade være noget mindre ugideligt. — Sig mig, hvordan er Deres daglige Levevis? Gør De nogen ordentlig Gymnastik? Tager De et koldt Styrtebad hver Morgen? — Det skulde De virkelig ta' og gøre. Og Haandvægtsøvelser. Der er ingenting saa storartet som nogle raske Armsving med et Par Lispunds-Lodder paa fastende Hjerte. De maa se at faa Deres ærede Blod til at cirkulere lidt livligere; andet fejler De vistnok ikke, — men det er for den Sags Skyld ogsaa mere end nok i Deres Alder! Bliv nu liggende et Par Dages Tid og se at faa Deres Nervesystem lidt i Ligevægt. Jeg kan i det hele inte noksom anbefale Dem at passe lidt paa Dem selv. For trods den ubetinget mandlige Krop, De kan præsentere, har De aabenbart Disposition til — ja, hvad skal jeg nu med et pænt Ord kalde det? — naa, til saadan lidt Kvababbelse, som De altsaa har haft denne aarle Morgenstund. Sagen er i og for sig let nok at forstaa. Se, først er De nu bleven godt gennemrystet paa en tre-fire Døgn Jernbanerejse, hvor De hverken har faaet ordentlig Søvn eller et regederligt Maaltid; saa er De — som De selv siger — kommen hjem til Forretninger og Vrøvl og Selskabelighed; det er saamænd Forklaring nok, naar Talen er om en Konstitution af vor hjemlige sødsuppelige Art, selv om den ogsaa hører til Krafttypen.“

Han sagde det sidste med et eget, ondt Glimt i sine smaa, lidt skelende Øjne. Per hørte knap paa ham længer. Efter at have faaet Sikkerhed for, at han ikke gik omkring med Spiren til en Lungesygdom, følte han sig helt vel og ønskede blot at blive den snaksomme Mand kvit.

Da Lægen var gaaet, stod han straks op. Med forynget Livsfølelse gik han nynnende op og ned i Værelset og klædte